

tolta. Ez tette lehetővé, hogy embereket, kikkel néha hosszú időn, éveken át nem találkozott, hangjukról felismerte.

Bármennyit dolgozott, fáradott egész napon át gyárában, ott láttuk minden koncerten, minden színházi premieren. De ott volt minden politikai, társadalmi, gazdasági, tudományos, stb. megmozdulásban, résztvevő minden közgyűlésen, minden bizottsági ülésen, minden értekezleten, fol tagságot, szeretet vállalt. Pedig ezek száma igazán sok volt, de egyiket sem tartotta üres cimnek, mindenütt mint erős férfi vette ki részét a munkából. Nem akart féltékeny lenni, nem akart törődni, öreg ember lenni, energiája, akaratereje révén egész ember volt az utolsó pillanata.

Nem engedte, hogy mint öreg emberrel bánjanak vele, az éltés embernek kijáró udvariasságot, segítséget, határozottan, energikusan visszautasította. Más ember az ő parányi látási képességével fehetetlenül vergődött volna, ő maga járt-kelt lépcsőn fel, lépcsőn le, egyedül utazott hosszú külföldi utakra is, ha néha össze is szúrta magát, de ilyenkor is kötésekkel, flastromokkal borítva megjelent köztünk. Hogy nagyobb szerencsétlenség nem történt vele, nem így módon fejezte be életét, csak a sors különös ajándéka volt, hogy talán maga is vicázott a ritka jelenségű emberre.

Se testi ronesnek, hatalmas energiájával, akaraterejével nem csak saját magát, de környezetével, társaságával is sikerült elfeledtetni nagy különbségét öregségét.

Multá, Erdélyi munkában és eredményekben eltöltött gazdag élete igazolta tettét, hogy, mint vezér, biztos fedezékben húzódtak meg, onnan irányítsa, vezérelje harcát, mint azt közéleti nagyjaink rendszeren teszik. De temperameruma, fiatalos hűbe nem engedte meg, mindig elöl, mindig a legelső sorban vette ki részét a küzdelemből, sebeket adva és sebeket kapva. Sohasem magától mindig a közért harcolt. Hosszu közéleti munkájában nem adódott egyetlen egy momentum sem, melyhez az önzetlenség ösztönének még a legtávolabbi árvéke is ferkőzhetett volna. Sohasem személynök ellen harcolt, mindig csak a közért, a hazáért, a hazában. Harcaiban, kárta-

letetlen ellenfél volt. Ki ma dicsérte, magasztalta valamelyik, hosszú életében oly gyakran előforduló jubileuma alkalmából, ugyanazt holnap a legerősebben támadta, ha célkitűzésében, harcaiban szembeküldt vele. Pengéje éles volt, de csillogó tiszta. A harcokban kapott sebeket zúzódás nélkül fogadta, nem húzódott az öregkor megillető bástya mögé, nem kénytelen volt maga részére a magas korát megillető tiszteletet, ezt a privilégiumot ki is kérte volna magának, nem breme magát öregnek, fiatal, egyenrangú fél volt, ki nyílt sisakkal, felies alakot mutatva harcolt. A megvívott harc után, lett legyen az rá nézve kedvező, vagy kedvezőtlen, az ellenfelével szemben nem érzett személynök haragot, vagy vereséget, esetén az öregkor annyira jellemző levertséget, megbánottságot s gyakran láttuk, hogy az, szenvedelmekben rázdár küzdelmek befejezése után mint nyugtolt ellenfelének őszinte, mindent feledő barátja jobbot.

Nem hivatkozott sohasem a Korra, a tekintélyre, az ész, a logika, az érvék fegyvereivel igyekezett igazát elérni, kiharcolni. Így sikerült is elérnie, hogy korát mindig és mindenütt elfeledték. Társaságában nem éreztük a különbségét, nagy tudása, lenyűgöző egyénisége, puritán jellege, energiája, munkabírása és kötelességtudása, az is mindenkinek tiszteletet parancsolt, akinek a szerencse megadta, hogy varázskörébe került és társaságát, barátságát élvezhette.

Még tegnap köztünk volt, még velünk beszélte meg a város oly sok megoldásra váró problémáját, még velünk névett, velünk mőködött, s velünk élvezte ezt az életet, melyet annyira szeretett és melyhez úgy ráragzkodott, mint egy fiatal, aki előtt még egy ismeretlen világ áll.

S ha megülte a társaságot az unalom, a téma kör kimerült és megjelent, körünkben, a társaság mintegy varázslásra felvillanyozott, megéledt, új témakör, új eszmék merültek fel, az unalmat úgy űzte el. Mint a felkelő nap sugarai a ködöt. E törekény testi, öregember volt köztünk a legerősebb, a legfiatalabb.

Dr. Erdélyi Jenő.

5 nap múlva nyílik a Szegedi Ipari Vásár!

A „Szegedi Hét” rendezőbizottsága

(A Délmagyarország munkatársától.) Dr. Pálffy József polgármesterhelyettes Berzenczev Domokos műszaki főtanácsosnak, az Idegenforgalmi Hivatal vezetőjének előterjesztésre megalakította a Szegedi Hét rendezőbizottságát. A polgármesterhelyettes a következőket kérte fel a rendezőbizottságba:

Antos Kálmán, Baranyi Tibor, dr. Buday György, dr. Buócz Béla, Back Bernát, dr. Cserzy Mihály, dr. Csókás Gyula, dr. Csekev István, Ecsedy Ferenc, Erdős Árpád hírlapíró, Geley István dr., Gvörffy István dr., Horváth Ferenc, Hübner József, dr. Iványi Béla, dr. Kogutowicz Károly, Kiss Károly, König-Király Péter, Körmendy Mátvász, Korányi Jenő, Kurusa József, Kozma Ferenc, Láng-Miticzky Ernő, dr. Málly Ferenc, Návay György, Pongrácz Albert, dr. Paraszka Gyula, dr. Pálffy György, dr. Révffy Ernő, dr. Széki Tibor, Szóke Ferenc, dr. Szilágyi Tibor, dr. Szalay József, dr. Sebestyén Károly, dr. vitéz Szabó Géza, dr. vitéz Surányi, Unger Tivadar, dr. Szivessy Lehel, Tichy Gyula, dr. Tonelli Sándor, dr. Tihanyi Béla, Wagner Ferenc, Gál Miksa, Vinceti Ágost, Zengő Péter és dr. Zolnai Béla.

A felsoroltakon kívül a rendezőbizottságba meghívta dr. Pálffy az Idegenforgalmi Hivatal, a sajtó képviselőit, az összes sportegyesületek elnökeit, az összes hitfelekezetek vezetőit, a városdandárparancsnokságot és a MFTR vezetését.

A Szegedi Hét rendezőbizottsága a múlt évben bevételi maradványként 3300 pengőt fizetett be a város pénztárába. A polgármesterhelyettes úgy határozott, hogy ezt az összeget továbbra is a város kezeli, annaként azzal, hogy a pénz mindenkor esak kiállítások rendezésére használható fel és abból a múlt évi rendezőegyesületek befizetett hozzájárulásuk arányában kaphatnak elszámolandó előlegeket.

A SZEGEDI SZABADELVÜ PÁRT melyen megrendülve jelenti, hogy

Wimmer Fülöp

a párt örökös és tiszteletbeli elnöke

az elmúlással megvívott utolsó küzdelme után e hó 13-án, elköltözött az élők sorából:

Mélységes gyászunkban fájdalmas megilletődéssel állunk a közélet hívatott harcosának, a nemes értelemben vett szabadelvűség tántoríthatat bajvivójának, az elvhűség megalkuvást nem ismerő zászlóvivójának, pártunk sok éven át volt szellemi vezérének ravatala körül, ahonnan gyászunkkal együtt egy érdemtelt és a köznek hasznos munkában eltöltött élet hervadhatatlan emlékét, az önzetlen kötelességteljesítés buzdító példáját visszük magunkkal:

A SZEGEDI KENDERFONÓGYÁR RÉSZVÉNYTÁRSASÁG igazgatósága és felügyelő bizottsága melyen megrendülve tudatja, hogy érdeműs elnökigazgatója

Wimmer Fülöp

a szegedi kereskedelmi és iparkamara elnöke

rövid szenvedés után Budapesten elhunyt

Ötven éven át állott vállalatunk élén, utolsó percéig tevékenyen résztvevő ügyeink intézésében. Fényes tehetségét, bőséges tapasztalatait, bámulatos munkabírást vállalatunknak szentelte, amelynek fejlődése, felvirágzása így elsősorban az ő érdeme. Működése mindvégig követendő példaként álland előttünk. Nemes emlékét hálás kegyelettel fogjuk őrizni és ápolni:

Holttestét Szegedre szállítjuk és folyó hó 15-én, kedden délután 5 órakor a zsidó templom előtti térről temetjük.

Szeged, 1934 május 13.

Külön villamos kocsik a Londoni-körut sarkán: